

16. Afsnit

Erik Gerner Larsson

Martinus sekretær og nærmeste medarbejder fra 1929 til 1973.

16.1 Erik Gerner Larssons indtræden i kredsen omkring Martinus 1929.

Erik Gerner Larsson blev født den 15. marts 1907 i Hillerød, hvor hans forældre havde et handelsgartneri. Efter sin skolegang blev han uddannet som gartner. Allerede ved slutningen af sin skolegang fik han et alvorligt mavesår som i perioder nærmest var livstruende, og lægerne var ikke overbevist om at han ville overleve sygdommen.

Efter sin gartneruddannelse havde han i en periode en blomsterforretning i Grenå, men måtte opgive denne på grund af sygdommen. Herfra flyttede han igen tilbage til forældrene i Hillerød.

Martinus blev orienteret om Erik Gerner Larssons eksistens gennem tandlægeægtesparret Palle Ivert og frue, Slotsgade 36 i Hillerød, hvor Martinus ofte kom på besøg. Martinus vennekreds havde længe haft fornemmelsen af at Martinus var nødt til at få en medhjælper, da han efterhånden ikke kunne klare alle sine arbejdsopgaver alene. Martinus havde også selv haft samme fornemmelse, og havde også en fornemmelse af, at han ville møde en ung mand der fremover skulle være ham til hjælp i hans arbejde, en ung mand som forsynet havde udvalgt til at være hans hjælper, og følge ham som hans discipel.

I sommeren 1929 blev Martinus præsenteret for Erik Gerner Larsson ved et besøg hos familien Ivert i Hillerød. Gerner Larsson der på dette tidspunkt var 22 år, udviste straks en vældig interesse for Martinus og hans arbejde. Gerner Larsson havde

på daværende tidspunkt ikke noget arbejde, og var stærkt deprimeret. Da Martinus så Gerner Larsson var han straks klar over, at det var ham der skulle være hans første elev og discipel.

Martinus sagde med det samme til Gerner Larsson at han gerne ville have Gerner Larsson som sin sekretær, men hvis han havde lyst til at være Martinus sekretær og elev ville det ikke blive nogen dans på roser. Han skulle først se at blive rask, hvilket indbar at han skulle gå over til at leve helt vegetarisk, og skulle holde op med at ryge.

Gerner Larsson gik med stor begejstring ind for alt hvad Martinus forlangte af ham, medens hans forældre, da de efterfølgende hørte om det, var knapt så begejstrede.

Kort tid efter Martinus første møde med Gerner Larsson tog Martinus ham med ud til en sammenkomst hos familien Lundbeck. Martinus havde allerede fortalt familien om Gerner Larsson. Han havde også sagt til dem, at Gerner Larsson havde en ualmindelig god "aura" (et farvespil omkring legemet som clairvoyante mennesker kan se).

Alf Lundbeck fortæller, at ved denne sammenkomst optrådte Gerner Larsson meget underholdende. Han kom hele tiden med vittigheder, og var ret dominerende. Dette bekom ikke familien Lundbeck særligt godt, selv om de lo meget af Gerner Larssons vittigheder. Alf Lundbeck fortalte Martinus dette, og Martinus var langt hen ad vejen enig med ham. Martinus forklarede efterfølgende Gerner Larsson, at han måtte lære at holde lidt igen med sin overdrevne overfladiske underholdende væremåde. Denne vej-

ledning tog Gerner Larsson til sig, men det varede et godt stykke tid før han fandt en naturlig balanceret samværsform.

16.2 Martinus oplæring af Erik Gerner Larsson.

Med den kostomlægning til vegetarisk føde som Gerner Larsson gennemførte på Martinus opfordring, fik Gerner Larsson det meget bedre med sin mave. Han havde ikke mere de meget alvorlige gener med kraftige maveblødninger som han havde haft før. Han blev dog aldrig rigtig rask, og i den sidste del af hans liv fik han flere tilbagefald med maveblødninger.

Den meget forbedrede fysiske tilstand gjorde, at han nu kunne arbejde hårdt med at tilegne sig det Martinus lærte ham, og aflaste Martinus i hans arbejde. I første omgang var der ikke penge til at betale Gerner Larsson løn. Han fik derfor arbejde i en blomsterforretning på Værnedamsvej hvor denne vej munder ud i Gl. Kongevej. Gerner Larsson flyttede fra Hillerød til København, og i første omgang fik Gerner Larsson et værelse hos Frk. Gregersen, og spiste hver dag sammen med Martinus. Med denne ordning var det noget begrænset hvad hjælp Martinus havde af ham, og undervisning fik han hovedsagelig under spadsereture med Martinus. Disse spadsereture foregik oftest i Dyrehaven. Gerner Larsson var meget begejstret for det han lærte af Martinus og blev efterhånden en sand discipel af Martinus. Gerner Larsson udtrykker det selv i de uddrag af artikler som er gengivet i bogen ”Martinus - som vi husker ham”.

16.3 Erik Gerner Larssons videre arbejde i Martinus tjeneste.

Man må sige at Gerner Larsson voksede med opgaven. Han tog i begyndelsen mest del i de praktiske ting og besvarede i en vis udstrækning breve Martinus fik tilsendt, og som ikke krævede et mere omfattende svar. Martinus mål var i første omgang at uddanne ham til at forestå de studiekredse som skulle etableres, og som hurtigt blev populære under Gerner Larssons ledelse.

Gerner Larsson blev en rigtig arbejdsmyre der ikke sparede sig selv for at yde sit bedste til fordel for ”Sagens” fremme. Det gjaldt såvel artikler, driften af tidsskriftet Kosmos som startede i 1933, og

Kontaktbrevene der blev udsendt fra 1941, først på dansk og senere også på engelsk.

Med etableringen af Kosmos Feriekoloni i 1934, og den vækst den gennemløb i de efterfølgende år, viste Gerner Larsson en næsten overmenneskelig energi ved at få alt det praktiske til at fungere. Og dette gjorde han sideløbende med det store arbejde han udførte ved at skrive mange artikler i såvel Kosmos som Kontaktbrevene. Herforuden rejste han også rundt og holdt foredrag i såvel Danmark som i udlandet.

Selvfølgelig havde Gerner Larsson en stor gruppe idealistiske hjælpere, men det praktiske og organisatoriske ansvar lå dog på hans skuldre, også selv om Martinus var den egentlige juridiske hovedansvarlige. Gerner Larssons havde her en iøjnefaldende fordel derved at han var et meget praktisk anlagt menneske, samt at han havde en uddannelse som gartner.

Martinus lagde selv grunden til et forsøg på at oprette et brohoved for Martinus kosmologi i Indien, men Gerner Larsson blev meget interesseret i dette projekt. Martinus tillod ham derfor, i flere omgange, at tilbringe adskillige måneder i Indien for at udbygge aktiviteterne, og søge at sætte ting i gang som kunne videreføres af mennesker i lokalområdet. Dette tiltag var meget arbejdskrævende for Gerner Larsson, ikke mindst fordi han først måtte træne sig i at mestre det engelske sprog i såvel skrift som tale. Det ser dog ud til, at Gerner Larsson har følt dette arbejde, der krævede hans tilstedeværelse i Indien, som en kærkommen ferie fra det hjemlige arbejde, selv om han også derude måtte arbejde hårdt.

Det er iøjnefaldende, at forsynet har udpeget en usædvanlig stærk og trofast arbejdskraft som hjælp for Martinus. Gerner Larsson har i realiteten udført et arbejde som kun få ville være i stand til at udføre med den samme loyalitet og energi, samtidig med at han arbejdede på at opbygge en dyb indsigt i Martinus kosmologi og tanker.

Men vi skal også være opmærksom på, at Martinus i begyndelsen fulgte telepatisk med i hvad Gerner Larsson foretog sig, idet der er flere eksempler på, at Martinus på forhånd vidste hvad der skete med Gerner Larsson når han var uden for Martinus synsvidde, uden at Gerner Larsson havde fortalt Martinus om sådanne tildragelser.

Martinus har også fortalt at han i begyndelsen hvor Gerner Larsson opbyggede studiekredsene og hvor han begyndte at holde foredrag, var nødt til at lægge sig på sofaen og telepatisk støtte Gerner Larsson med sin energi.

Når dette er sagt, skal det dog ikke opfattes således, at Martinus ubetinget gik ind for alt hvad hans nærmeste medarbejdere foretog sig, og dette gælder naturligvis også for Gerner Larsson.

Martinus var uendelig forstående, og vidste at han havde med ufuldkomne mennesker at gøre, og at man derfor ikke kunne forlange noget af dem, som de ikke var udviklet til (en indstilling som Martinus allerede tydelig viste medens han arbejdede på forskellige mejerier inden han fik sin kosmiske bevidsthed). Han måtte derfor tolerere ting som kunne have været gjort bedre af mere udviklede mennesker. Denne kærlige tankegang er kommet til syne gennem hele Martinus virke og der er af og til kommet ord på det, idet Martinus med mellemrum har sagt til sine nærmeste venner: ”I aner ikke hvor stor en belastning det er altid kun at være omgivet af børn”. Når det var særlig grelt sagde han at han var omgivet af ”Trolde”. Med dette udtryk mente han bestemt ikke ”småtrolde”.

16.4 Hvordan opfattede Erik Gerner Larsson sig selv, og hvordan opfattede han sit forhold til Martinus som sin lærer og mester ?

I forordet til bogen ”Martinus – En kort fremstilling af hans barndom og ungdom samt et lille indblik i hans lære”, 1933, skriver Erik Gerner Larsson, at på det tidspunkt hvor han stiftede bekendtskab med Martinus følte han sit sind fyldt af kaos og tvivl, og benægtede helt det guddommeliges eksistens. Måske var det netop årsagen til at han helt spontant ønskede at følge Martinus og ønskede at blive hans elev. Gerner Larsson siger, at det der fangede ham var, at Martinus ustandselig talte til Gerner Larssons fornuft, hvilket kristendommen og deraf afledede religiøse retninger ikke gjorde.

Gerner Larsson gik som nævnt, med det samme fuldt og helt ind for Martinus tankegang, og begyndte straks med ildhu at absorbere det som Martinus lærte ham. Hvordan han havde forestillet sig sit samarbejde med Martinus fortæller Gerner Larsson

i en artikel i Kosmos i 1940 hvor han siger, at på det tidspunkt hvor det blev aktuelt at Gerner Larsson begyndte at arrangere studiekredse, havde han kun været indstillet på at skulle være Martinus sekretær, hjælpe ham med hans breve, ledsage ham på hans rejser hvor han kunne gøre nytte ved at passe lysbilapparatet og ordne Martinus sager.

Men han siger også: ”Når jeg overhovedet gik med til at danne denne studiekreds, (den første studiekreds var i Kvindelig Læseforening i 1932, og havde 6 deltagere, (studiekredse i provinsen fulgte hurtigt efter) var det, fordi jeg simpelthen ikke kunne undslå mig. Jeg havde jo gennem mit samvær med Martinus, fået megen viden som andre endnu ikke kendte noget til, og jeg følte, at de mennesker der bad mig danne denne kreds, havde ret til at vente af mig, at jeg ville være dem behjælpelig.” Af disse udsagn fremgår det klart at Gerner Larsson ikke på dette tidspunkt havde noget specielt ønske om, som person særlig at føre sig frem i kredsen af Martinus-interesserere.

Gerner Larsson var ugift da han begyndte at arbejde for Martinus, men gifter sig i 1933 med Thora Hammerlund og flyttede ind i en lejlighed i Vanløse. Gerner Larsson blev skilt og gift igen flere gange, men det skal vi ikke gå nærmere ind på her. Han blev i alt skilt tre gange og gift fire gange. Han var gift da han døde.

Gerner Larsson følte, at på trods af at han gennem årene fik lov at lede store dele af arbejdet omkring Martinus og Sagen, var Martinus den faste pille i arbejdet. Gerner Larsson siger:

”For mig var hans sind et eventyr. Almindeligvis blidt og fjernt, men som et lyn nærværende og udvisende en viljebestemthed, som jeg kun har mødt hos ham.”

Gerner Larsson var et udpræget følelsesmenneske. Det kan man let forvise sig om ved blot at læse lidt af alt det han har skrevet gennem årene. Han kunne endda godt forfalde til følelsesaspekter der med rette kan kaldes sentimentale. I omgangen med sine omgivelser kunne han blive meget opfarende, og så kneb det for intelligensen at få overtaget over følelsen, det kunne godt, som vi har set i hans brevsveksling med Helmer Fogedgaard, give problemer, og i høj grad skade forholdene omkring Martinus. Som årene gik, og arbejdet med tiden blev hverdag,

kunne han af og til også reagere kraftigt i forhold til Martinus. Reaktionen blev nok ikke særlig henvendt til Martinus personligt. Havde han gjort det, ville Martinus med sin forstående og overbærende væremåde have været immun over for sådanne udladninger, og derfor ikke give Gerner Larsson nogen mulighed for at kunne få afreageret, hvilket Gerner Larsson sikkert også vidste. Gerner Larsson afreagerede til gengæld over for andre i kredsen, i hvert fald overfor Helmer Fogedgaard. Til Helmer Fogedgaard beklagede han sig også når han følelsesmæssigt havde det svært, hvad vi jo alle sammen kommer ud for af og til. Gerner Larsson korresponderede en del med Helmer Fogedgaard, som det kan ses af 9. Afsnit her i bogen, og når sindet var særlig i kog i relationen til Martinus, tog han over til ham i et par dage. Helmer Fogedgaard havde heldigvis evnen til at få ham ned på jorden igen, få følelserne dæmpet ned og få bragt intelligensen ind på førerpladsen igen.

I breve fra Gerner Larsson til Helmer Fogedgaard, som jeg i en vis udstrækning har gengivet i afsnit 9, kan den opmærksomme læser få en ret klar fornemmelse af Gerner Larsson som menneske, samt hans syn på sig selv og på sin status i forhold til Martinus. Brevvekslingen strækker sig fra 1939, altså fra det tidspunkt hvor Gerner Larsson har været hos Martinus i 10 år og frem til omkring 1955, altså en periode på ca. 15 år.

En periode, hvor Gerner Larsson forinden havde fundet sig til rette hos Martinus, og hvor han fungerede optimalt. Det var også i denne periode at Lars Nibelvang skrev den meget kritiske artikel i Okkultisten hvor han påpegede, at Martinus og Gerner Larsson prøvede at lokke Fogedgaard til at ophøre med at udgive Okkultisten, mod at Fogedgaard blev medarbejder hos Martinus. Jeg har behandlet problemet i 9. afsnit, hvor jeg på grundlag af den originale brevveksling mellem Gerner Larsson, Martinus og Helmer Fogedgaard viser, at det var Gerner Larsson der alene og på eget initiativ prøvede at få Helmer Fogedgaard til at nedlægge Okkultisten.

Netop denne tildragelse viser at Gerner Larsson på dette tidspunkt, i det mindste i visse sammenhænge, handlede på egen hånd uden at tage Martinus med på råd, selv om han i en vis udstrækning gav det udseende af, at det var med Martinus billigelse. Hans ønske om at få abonnentantallet på Kosmos til at vokse, og måden han prøvede at gøre det på, har uden tvivl sin rod i hans meget følelsesladede en-

gagement. Som jeg ser det evnede han ikke at lade intelligensen kontrollere om ideerne var stuerene og bæredygtige. Han buser ud på skrift med sine inderste ønsker og tanker, og nærmest euforisk kører blindt efter sine følelser. På denne måde kom han til at skade Martinus, selv om det ikke fik nogen større ydre betydning.

Vi skal i denne forbindelse lægge mærke til, at Martinus var helt loyal overfor Gerner Larsson. Martinus tog aldrig til genmæle og redegjorde for sagens rigtige sammenhæng. Som vi har set undlod Martinus helt at kommentere de angreb der blev rettet mod ham.

Jeg håber dog at jeg ved den dokumentation jeg har givet i 9. Afsnit, har kunnet overbevise læseren om at Martinus var helt uskyldig i det som Lars Nibelvang kritiserede ham for.

I ovennævnte brevveksling fremkom Gerner Larsson også en gang imellem med sine inderste tanker om sig selv og sin situation. Jeg skal her kun nævne et enkelt centralt afsnit fra Gerner Larssons brev dateret 3/9 1942, som i sin helhed er medtaget i 9. afsnit. Gerner Larsson skriver:

”Personligt har jeg aldrig opfattet mig selv som noget særligt, jeg ved blot, at den direkte Tilknytning til Martinus Idemateriale, gav mit Sind den Tryghed, som jeg ikke kunne leve foruden, og jeg føler, at naar man ikke i sig selv er noget ekstra fremragende, faar ens Liv større Indhold ved at være en stor Aands trofaste Tjener, frem for at søge at tjene flere. Jeg maatte i sin Tid igennem mange mørke Dage for min Beslutnings Skyld, og maa det af og til endnu, men min Vej er klar.”

I et andet brev siger Gerner Larsson at han af og til synes at Martinus er en skrap arbejdsgiver.

Perioden hvor Gerner Larssons brevvekslede meget med Helmer Fogedgaard, var fra Gerner Larsson var i begyndelsen af trediveerne og til han var i slutningen af fyrreårsalderen. På det tidspunkt hvor det ovenfor viste uddrag af brevvekslingen stammer (1942), er Gerner Larsson 35 år, og således stadig en ung mand. Brevene repræsenterer derfor Gerner Larssons sprudlende og på en måde ungdommelige periode hvor følelsesenergien er ekstra kraftig. I denne periode er der energi og plads til et hidsigt sind som det netop kan aflæses af de private breve.

Noget sådan kommer jo ikke til syne i de mange artikler og bøger som Gerner Larsson har skrevet. Det er først efter ovennævnte brevvekslingsperiode at Gerner Larsson foretager de store og langvarige rejser til Indien.

Gerner Larsson modnedes som ethvert andet menneske med årene, og i de sidste år af hans levetid var han noget tynget af sygdom. Han måtte i to perioder tage sydpå på rekreation. Han kunne efterhånden ikke magte at køre studiekredse og holde så mange foredrag. Da han anden gang kom hjem fra et rekreationsophold flyttede han ind i Villa Rosenberg, og boede i sine sidste år permanent i Klint, i Villa Rosenberg. Han boede også her da han til sin nærmeste vennekreds sendte det nedenfor viste julebrev dateret julen 1971, hvor han standser op, og i store træk gør status over sit liv. Jeg har taget brevet med fordi jeg synes at han på en ganske god måde netop her gør rede for hvad han føler at han er nået frem til gennem livet, og specielt de åndelige sider af livet hvor han via Martinus støtte og undervisning, har haft en fast ydre støtte og vejleder.

Kosmos Ferieby, Julen 1971.

Kære venner!

Adskillige af Dem vil sikkert nikke genkendende til ovenstående brevhoved (Brevet er skrevet på papir med kontaktbrevenes brevhoved) og måske studse lidt over, at jeg ikke indleder med det sædvanlige "Kære læser"! Når jeg ikke gør det er det simpelthen, fordi dette brev kun udgår til en begrænset kreds: mine personlige venner samt de, der indenfor de sidste to år har været feriebyens gæster i højsæsonen, og som jeg føler, jeg har mere end et almindeligt bekendtskabsforhold til!

Når jeg ikke sender min sædvanlige julehilsen heroppe fra, har det sine årsager. Selvom jeg i dette efterår har holdt foredrag for Rotaryklubben, Round Tableklubben og Odd-fellowlogen her i Nykøbing - foredrag det i øvrigt har været mig en stor glæde at holde, fordi jeg her møder langt den største del af denne egns indflydelsesrige mænd - så er det, trods alt, ikke Dem, jeg har haft anledning at tale til! At jeg savner dette, ved De. Men

jeg har rent fysisk ikke længere kræfter til anstrengende foredragsrejser og må betragte denne del af mit liv som afsluttet.

Men der er også andre ting, der gør sig gældende. Langsomt udløber nu den syv årige periode, jeg gav mig selv, for at få afstand mellem den tid, hvor jeg næsten alene bar denne sags mere udvendige byrder og så nu, hvor jeg på een og samme tid både føler mig "udenfor" og "indenfor" den sag, jeg som 22 årig gav hele mit liv. "Udenfor" fordi jeg aldrig nogen sinde har tilhørt "sagen" i den betydning, at jeg har følt mig blot det mindste bundet af den, og "indenfor" fordi livet overlod det til mig i en sjælden grad på egen hånd at forme denne sags rent ydre ramme. Jeg skabte på egen hånd studiekredsarbejdet med alle de deraf flydende funktioner: tidskriftet KOSMOS, ejendommen på Mariendalsvej, som jeg helt på egen hånd købte af en af Martinus venner, og endelig Kosmos Ferieby. Men alt dette var blot naturlige funktioner indenfor rammerne af den mission, som alene var Martinus'. Hvert enkelt led var et resultat af mit forhold til denne mission, som jeg, så langt evner og kræfter rakte, havde gjort til min egen. Men dette indebar ikke og har aldrig indebåret, at jeg skulle være denne sags leder efter Martinus død, selvom han en overgang insisterede på det. Jeg kom ikke ind i hans arbejde på grund af ham og hans mission, jeg kom udelukkende ind i hans sag på grund af min brændende længsel efter sandheden, min søgen efter Gud. Dette må man holde sig for øje, når man vurderer det efterfølgende. Jeg havde oplevet megen sygdom både i barneårene og i min pure ungdom. Om dette lå til grund for min religiøse trang, tror jeg ikke, men jeg tror, det forstærkede den meget. Netop da jeg mødte Martinus, havde jeg lige rejst mig efter et yderst alvorligt sygdomsanfald, og min religiøse hunger var på dette tidspunkt absolut maksimal. Derfor føltes mødet med ham som et klart svar fra Forsynet på mit brændende ønske om hjælp.

Men derfra og så til helt at bryde alle broer bag mig og følge ham var et stort spring. Et spring jeg kun evnede at tage, fordi han med ordene, at "det var Guds vilje", at jeg skulle

gøre det, og at han tog det fulde ansvar for mit liv, simpelthen gjorde det umuligt for mig ikke at følge ham. Men han lovede ikke, at det ville blive "en dans på roser", og det blev det heller ikke! Men een ting ændrede sig ikke og har aldrig gjort det: jeg følte mig som kristen og Kristus skikkelsen var og forblev mit ideal! Det var ikke personen Martinus, jeg søgte, selvom han for en kort stund betog mig. Han var meget fascinerende som ung. Men min humoristiske sans og hans egen forhindrede hurtigt, at jeg faldt i den farligste af alle afgrunde: tilbedelsens og selvtilbedelsens!

Det var imidlertid først, da Martinus blev opereret for kræft, og hvor det en overgang så ud, som om jeg pludselig kunne komme til at stå med hele ansvaret, at det helt gik op for mig, at jeg under ingen omstændigheder ville være denne sags øverste ansvarshavende. Jeg har aldrig søgt magt, og jeg afskyer tanken om at skulle bestemme over andre mennesker mere end noget andet, da jeg klart indser, hvilken pris denne magt koster. Var han død dengang, ville der omgående være blevet skabt et fond, ledet af ganske få mænd, jeg vidste havde den moral, der var forudsætningen for at klare dette job, hvis funktion i øvrigt kun skulle bestå i een eneste ting: at udgive Martinus egne værker til den billige tænkelige pris.

Jeg kunne så meget desto lettere gøre dette, fordi jeg gennem mit årelange samvær med Martinus for længst var blevet fortrolig med hans missions inderste ide: den, at det verdensbillede, der bærer hans navn, udelukkende sigter imod eet eneste mål, det at gøre ethvert menneske til sin egen åndelige leder! Hans verdensbillede udgør i sig selv det største defensorat for Kristi liv og mission, der er blevet skabt i vor tid, og det føles ofte som noget af en tragedie, at mennesker i tåbelig naivitet forveksler forsvareren med den anklagede. Men Martinus har ingen mulighed for at forhindre dette. Ønsker mennesker at gøre ham til en gud, kan de gøre det, ønsker de at skabe en sekt, står også den mulighed dem åben, og vil de endelig have en organisation med alle dens dignitarer, så værsgod! Ingen kan hindre det. Men heller ingen kan hindre,

at det, som var Martinus urokkelige ønske: at den viden, som han selv havde modtaget ubetinget, bliver videregivet ubetinget. Nemlig til det anonyme menneske! Og når jeg overhovedet fremdeles er i denne sag, skyldes det udelukkende Kosmos Ferieby! Ideen til den blev født i min sjæl, og for denne ide har jeg levet de mange svundne forår og somre på denne plet og set noget gro frem, hvis mål jeg svagt kan skimte i den fremtid, jeg ikke selv fysisk skal opleve: en åndelig skole, hvor det anonyme menneske, uden medlemskort og medlemskab, uden at være tynget af forpligtende love, kan komme, og i en kort stund møde de høje og evigt inspirerende tanker, Martinus har nedfældet i LIVETS BOG. Hvor alt for mange i dag river og slider i denne lille kosmiske spire Martinus mission for at få den til at vokse hurtigere, langt hurtigere end det er Guds vilje, ser jeg med sindsro hans verdensbilledes fremtid i møde. Når vi er glemt som "den sne, der faldt i fjor", vil disse tanker fremdeles være på fremmarch, stadigt i deres eget tempo, stadigt lydende de love, der kan udtrykkes med ordene: "Du må vokse to skridt i moral, før du går eet skridt frem i sand kosmisk indsigt".

Det interval på syv år, jeg krævede af mig selv, da jeg på absolut eget ansvar brød op fra Mariendalsvej for helt at hellige mig skabelsen af Kosmos Ferieby, ligger nu bag mig, og jeg ser i dag ganske klart, at jeg handlede ret dengang, både mod mig selv og mod Martinus mission! Jeg har intet som helst at fortryde. Man kan leve så længe sammen med et andet menneske, at man kan komme i fare for at miste sin egen identitet. Det forstod jeg, og derfor gik jeg!

Jeg var 27 år, da jeg første gang satte spaden i jorden heroppe, og nu fylder jeg 65 og føler, at tiden for det grove arbejde må være slut. Kræfterne rækker simpelthen ikke længere. Men dette er ikke det samme som, at min opgave her er løst! Jeg håber at have en række år foran mig, hvor forskellige opgaver kan nå at blive løst. Een af disse opgaver er på en måde den direkte årsag til dette brev. Det kan ikke være Dem ubekendt, at en ferieby af denne art må køre med underskud, selvom dette på

ingen måde tåler sammenligning med det sagens centrum efterhånden er nået op på. Men underskuddet heroppe er stort nok og ligger hele tiden i vejen for de udvidelser og den istandsættelse, vi alle ønsker. At jeg altid har ønsket dette underskud bragt ud af verden og på alle områder har søgt at spare, ved De. Man har været så venlig at karakterisere min trang til at bringe enhver udgift ned ved at sige, at jeg er ekspert i at udnytte mine venner. Mit eneste svar her er, at det har jeg været nødt til, da mine fjender i hvert fald ikke føler trang til at række de hænder frem, jeg har haft brug for. Lad nu dette være en spøg. Sandheden er jo, at denne ferieby i sig selv simpelthen er et monument over, hvad indbyrdes kærlighed kan fuldbyrde i vor verden. Den har aldrig været en enkeltmands værk. Tværtimod !! Uden det fantastiske samarbejde der her har fundet sted mellem mennesker, for her er i udstrakt grad tale om begge køn, havde feriebyen ikke set ud, som den gør. Den har været ombølget af sympati fra dens første stund, og det ved jeg, den vil vedblive at være! Men mange har gjort mig opmærksom på, at der burde findes en "Kosmos Feriebys Støttefond", således at alle de, for hvem denne plet betyder mere end ord kan udtrykke, kunne være med til at løse de forhåndenværende opgaver. Denne tanke har nu slået så dybe rødder, at jeg føler tiden inde til at realisere den. Årsagen hertil vil jeg gerne for tælle Dem, for det er jul nu, og da det jeg har oplevet på dette område har hele juleeventyrets skær over sig, er jeg overbevist om, at det vil være rigtigt at dele min glæde med Dem!

Det ringede en dag på min dør. Udenfor stod en ældre mand, som jeg vidste var min ven, men som, på grund af meget stor fysisk afstand mellem os, kun sjældent havde været min gæst. Han havde skrevet og bedt om en samtale med mig, men kom før mit svar nåede ham. Nu undskyldte han dybt, som det er hans natur, og bad mig om "lige et par minutter"! Kort efter sad vi overfor hinanden på mit lille kontor. Jeg vidste, at hans sjældent elskelige hustru var død, og jeg tænkte mig faktisk, at det var hende, vi skulle tale om. Det var det ikke. Nej, i erindringerne om, hvad mine kontaktbreve havde betydet for dem begge, ville

han gøre mig en lille glæde og rakte mig en kuvert, jeg kunne åbne, når han var gået! Vi talte stilfærdigt sammen en lille stund, og så måtte han igen af sted. Da han var gået åbnede jeg kuverten. Den indeholdt 10.000 kr., som senere blev efterfulgt af endnu 5.000 kr. til fri anvendelse for mig! Takket være disse penge vil De til næste år finde alle store lejligheder i feriebyen forsynet med meget smukke køleskabe og alle mindre lejligheder og værelser med køleaggregater - undrer det Dem, at jeg et øjeblik følte det, som havde Vorherre selv besøgt mig?

Sådan har mit liv været, og sådan er mit liv! Bag mig ligger en sommer, som hvad højsæsonen angår opfyldte ethvert ønske som med rimelighed kunne stilles. Vi er for længst i fuld gang med at forberede næste sæson og kan allerede nu røbe en ændring, som jeg ved vil skabe glæde. Efter aftale flytter vi alt internationalt liv frem til fjerde og sidste uge! Det er jo endnu kun et forsvindende fåtal engelsktalende mennesker, som finder vej hertil, men det vil vokse og andre lande vil komme til. Vi havde i år ret mange hollændere, enkelte tyskere foruden de mange fra Skandinavien og vor glade Simson fra Island. Den internationale side af vort arbejde er endnu den spædeste spire, som tænkes kan, men den er der, og den vil vokse! Ved nu at fastlægge den til højsæsonens fjerde uge, kan enhver her gøre sin indsats vidende, at netop i den uge vil alt være indstillet på, at møde de fremmede på kærligste vis. De må aldrig udgøre et isoleret fænomen! Det skal og må være sådan, at de ganske simpelt udgør en normal del af feriebyens liv alt andet vil blot mislykkes!

En anden ting. Vi har et udmærket simultananlæg i foredragssalen. Det ændrer vi nu således, at det kan anvendes af enhver hørehæmmet! En lille ting måske, men jeg ved, at mange ældre vil glædes herover - det er ikke meningen, at man skal rejse den lange vej hertil og så ikke kunne få den glæde af foredragene, man havde håbet på!

Jeg nævnte den storslåede gave, men vil ikke skjule for Dem, at den ikke er den eneste, der har lyst op i tilværelsen her. En dag bragte

fragtmanden en pragtfuld bog gave på over hundrede dejlige bøger til biblioteket, og inde hos glarmesteren i Nykøbing er der i øjeblikket en meget stor portion meget smukke akvareller og lærreder til indramning, alle skænket feriebyen af vor gode ven i Kolding, Strøm Hansen, hvis ubestridelige talent allerede i mange år har lyst op på vore vægge både på TERRASSEN og i lejlighederne.

Eet problem er fremdeles smertensbarnet, og det er vor vegetariske restaurant. Vi prøvede i sommer at drive den med praktisk taget gratis arbejdskraft, og end ikke det gav nogen nævneværdig succes, så jeg har foreslået, at vi afslutter dette lidt triste kapitel og laver en beskeden therestaurant i stedet. Den nærliggende KLINTEKRO, hvis sympatiske leder leverer al maden til vore ældre gæster i for og efterårssæsonen har tilbudt at levere fin vegetarkost i højsæsonen til rimelig pris, således at gæster, der ikke vil anvende deres køkkener, kan spise der. Vi har et sidste tilbud på at fortsætte selv, og det består i, at såfremt 35 - 40 gæster vil indtegne sig til fast daglig middag, vil KLINTEKROEN levere denne middag til aftalt tid i feriebyen, hvor vi så vil være i stand til at servere den. Men dette forudsætter altså forudbestilling inden ankomst til feriebyen!

Som De vil forstå, har jeg besluttet at gå ind for oprettelsen af et støttefond til feriebyen. I sig selv bliver dette ikke et nyt fond, blot en slags "underafdeling" af det allerede eksisterende Martinus-fond, der netop indebærer muligheden for mennesker til at give penge til et af dem selv valgt formål indenfor sagen. Det vi vil gøre - vi, fordi jeg har gennemdrøftet og tilrettelagt denne sag i samråd med venner, der næsten gennem hele mit liv har stået ved min side, og som hver på sit område har ydet en uvurderlig indsats heroppe - er at bringe feriebyens økonomi ind i et smult vande. Bogholder Svend Otto Sørensen vil for Danmarks vedkommende og ingeniør Gustav Björdal, Malmø, vil for Sveriges vedkommende modtage indbetalinger på de vedlagte girokort. De indkomne beløb vil alene blive brugt i feriebyen, og det anvendte beløb vil, i form af kontrollerede kvitteringer,

indgå i Martinus-fonden ved årets slutning. Mange mennesker ønsker i dag at "se noget for Deres penge". Det kan de i hvert tilfælde her, hvor regnskabet over hvert indkommet og brugt beløb vil fremkomme i næste års julebrev! Vi byggede denne ferieby i fællesskab. Det er ikke alene mit håb, det er også min bøn, at dette fællesskab altid må bestå! Som en yderligere bekræftelse på, at det vil gå, som jeg tror, kan jeg glæde Dem med, at jeg netop har afsluttet en række forhandlinger med ÆLDREKLUBBERNES SAMVIRKE, der resulterede i en forhøjelse på årsbasis på mere end 15.000 kr., således at vi indenfor dette specielle område til næste år vil komme betydeligt over de næsten 100.000 kr. vi nåede i år.

Måske synes De, at dette er et lidt mærkeligt julebrev. Det er det måske også, men det har længe været et ønske hos mig at gøre rede for de problemer, dette brev berører. Både Martinus og mit eget livs timeglas begynder så sagte rinde ud. Det er altid "senere end man tror"! Men tanken om døden indgyder mig ingen angst, kun et naturligt ønske om, at når den kommer, at den da må blive et blidt farvel til en verden, der gav mig en ligelig fordeling af det lys og mørke, ethvert menneske må opleve, for at den åndelige vækst ikke går i stå. At denne verden aldrig kan være det egentlige mål for vort liv, har jeg aldrig skjult, dertil rummer den for megen smerte, for mange uopfyldte drømme og håb.

Det er jo meget få mennesker beskåret fra deres ungdom at få lov til at opleve en stor åndelig bevægelses fødsel og fremvækst, ja selv tage del i den. Det har jeg oplevet, og det har givet mit liv et rigere indhold, end det bliver flertallet til del. Åndeligt er verden endnu meget ung - og livet er derefter! Mennesket er stadigt mentalt langt mere dyrisk sindet, end det er det menneske, det ofte gør krav på at være. Men mennesket er i opbrud, og heri ser jeg verdens største håb! Det hårde islag, som den dyriske egoisme lagde over sjælen, kan ikke længere modstå et kosmisk vårbruds kræfter, og selvom det ofte, alt for ofte, ser ud, som om Gud er blevet totalt borte for mennesket, er dette ikke tilfældet. Sum-

men af de mennesker, der ser ham “i alt og overalt” vokser dag for dag. Men “vor tid” og “Guds tid” er forskellige! Martinus verdensbillede er nok født i vor tid, men det vil sejre i Guds tid, hvilket jo blot vil sige til den tid, hvor mennesket ikke alene er modent til at forstå, men også leve det. Til den tid vil alle de, der fra en længst svunden fortid og frem til denne åndelige guldalder bar det åndelige livs gyldne fane, smelte sammen i een person, den “talsmand” gennem hvilken Gud åbenbarede sig for hver og en af os! Men i dag er vi, så længe vi ikke selv har “set Gud”, alle identiske med “den fortabte søn”: At vide dette, bevidst vide det, er måske livets største inspiration! For det er her, vi finder den dybeste forklaring på tidens åndelige uro, dens usikkerhed og tvivl og det er her Martinus arbejde har sin største mission! Og selvom ydmyghedens talentkerne måske nok har ringe kår i verden, som den er i dag, har livet for længst lært mig, at det kun er i optræningen af netop denne ene talentkerne, at vejen går til oplevelsen af selv det aller spædeste kosmiske glimt, til den oplevelse, der, på brøkdelle af sekunder, overflødiggør enhver åndelig søgen, fordi mennesket, med denne oplevelse bag sig, nu véd sin vej, véd, med hver en fiber i sin sjæl, at Gud evigt var og evigt er!

Den første vinterstorm har allerede gæstet os og næsten druknet os i sne. Det var uendelig smukt at vågne op til, men meget besværligt. Nu er sneen atter borte, men vi ved, den kan være tilbage når som helst. Men det er dybt i vinteren, at foråret vågner til live. Aldrig så snart er den korteste dag passeret, før de blomster, der skal smykke feriebyen til sommer, skal sås. Men før dette sker, skal vi holde jul, og vi har intet højere ønske end, at De selv må få lov til at opleve magen til den jul, vi fejrer her, hvor vi nok lever ene og en smule isoleret i det rent ydre, men hvor dagene stiltfærdigt går, oplyst af den livsglæde en lille trold på blot små fire år, og knapt nok det, formår at sprede om sig! Lige så travl sommeren er og lige så optaget vi er, når hver en plads i feriebyen er belagt, lige så fredfyldt er livet her, når julen sænker sin stille fred over denne plet, og vore sind fyldes med tak over, at vi her fandt et sted, hvor vore drømme blev den

virkelighed, der er nægtet så mange i denne hårde verden!

Med vore kærligste jule og nytårsønsker!

Deres taknemmelige

Birthe og Erik Gerner Larsson

Dette julebrev giver et særdeles godt indblik i hvordan Gerner Larsson ser på sig selv nu ved slutningen af sit liv, og hvor han ser tilbage på sin meget store indsats som Martinus medarbejder og som medansvarlig for mange af de praktiske tiltag.

Man ser, at han opfatter sig selv og sin indsats lidt overdimensioneret, når han siger at han helt på egen hånd købte ejendommen på Mariendalsvej. Han havde jo ikke mandat til at handle i sådanne sager udenom Martinus som var den juridisk ansvarlige. Han siger også at ideen til Kosmos Ferieby blev født i hans sjæl. Det er, efter de oplysninger jeg har fra andre af Martinus medarbejdere, ikke rigtigt. Ideen opstod hos Martinus. Det er selvfølgelig mulig at Gerner Larsson også, animeret af samtaler desangående, også tænkte sig noget sådan. Det var nemlig således, at et par år før Martinus købte de første arealer i Klint, tilbragte han og nogle af hans venner et par uger i lejet sommerhus på Ordrup Næs i Odsherred. Her fik Martinus den tanke, at det kunne være dejligt hvis man havde et sommerferieområde hvor der var mulighed for, at nogle af de interesserede mennesker kunne holde ferie, samtidig med at Martinus kunne undervise dem i kosmologien. Ja det var allerede på det tidspunkt hans videre tanke, at der måtte kunne oprettes en hel feriekoloni til formålet. Denne tanke fik næring da han inden et år derefter blev gjort opmærksom på en annonce, hvor der blev tilbudt et egnet stykke jord til salg i Klint. Jeg er derforuden helt sikker på, at Martinus drøftede økonomiske og praktiske forhold omkring større tiltag med andre mennesker end Gerner Larsson, inden han gav grønt lys for sådanne. Men det er dermed ikke sagt, at nogle af ideerne ikke kan være kommet fra Gerner Larsson.

Han nævner ikke noget om at købet af Klintsøgaard ikke var så heldigt, og at den økonomiske bue blev spændt for hårdt ved dette køb, så gården måtte sælges igen efter kort tid. Mennesker der stod Martinus nær på dette tidspunkt, advarede Martinus mod

at investere så stærkt, men de fik svaret, at Gerner Larsen jo havde så stort et ønske om at man skulle købe den.

At Gerner Larsson i sit julebrev skriver, at han har trukket sig tilbage fra Martinus nærhed i København og er flyttet op i Villa Rosenberg i Klint af angst for at miste sin egen identitet, er lidt uforståeligt henset til hans tidligere udsagn om sin relation til Martinus, hvor han siger:

”Personligt har jeg aldrig opfattet mig selv som noget særligt, jeg ved blot, at den direkte Tilknytning til Martinus Idemateriale, gav mit Sind den Tryghed, som jeg ikke kunne leve foruden, og jeg føler, at naar man ikke i sig selv er noget ekstra fremragende, faar ens Liv større Indhold ved at være en stor Aands trofaste Tjener-”

Måske skyldes det at han nu ser sig selv i et lidt andet lys, og finder sig selv mere betydningsfuld. Måske har han oparbejdet en større selvværdsfølelse end han havde den gang, måske på grund af at han ser tilbage på det som han føler som sit eget værk, nemlig oprettelsen af Kosmos Ferieby.

Det kan imidlertid også være en efterrationalisering, idet Gerner Larsson flyttede til Villa Rosenberg fordi han havde haft hjerteproblemer i 1965. Han havde været på rekreation i Costa del Sol, men følte sig stadig svag og havde brug for at komme lidt mere til kræfter. Han fik dog aldrig sin gamle energi igen. Han kunne ikke arbejde så meget hverken fysisk eller skribentmæssigt.

Det Gerner Larsson sagde: ”det er altid senere end man tror”, blev måske en større sandhed vedrørende ham selv end han havde troet. Gerner Larsson døde ca. et år senere den 4. januar 1973 oppe i Klint og bev begravet på kirkegården til Højby kirke få km. fra Klint og Martinus Centeret i Klint som han følte var hans værk.

16.5 Hvordan virkede Erik Gerner Larsson på andre mennesker?

Gerner Larsen gjorde et meget stort og uegennyttigt arbejde på mange forskellige niveauer. Han siger i sit brev: ”Jeg har aldrig søgt magt”, det er muligvis rigtigt, fordi Martinus jo altid ville være hans

principal. Han kæmpede dog indædt for at være den der stod Martinus nærmest. Det havde han jo egentlig ikke nogen grund til, idet Martinus jo opfattede ham som den person som det guddommelige havde valgt til at være Martinus medhjælper, et valg som Martinus fuldt ud accepterede. For mig ser det ud til, og det har jeg også fået bekræftet af mennesker der har været i nær forbindelse med Martinus og inderkredsen omkring Martinus, at Gerner Larsson var meget jaloux, specielt hvis der kom mennesker der var ham åndeligt overlegen. Han gjorde hvad han kunne for at holde potentielle konkurrenter på afstand af Martinus. Det var muligvis årsagen til det spændingsforhold der opstod mellem ham og Lars Nibelvang. Et spændingsforhold som Martinus så, men ikke intervenerede i.

Henny Bøgedal blev i 1997 interviewet af Åge Valbak. Et interview som aldrig er blevet trykt. Heri har vi følgende ordveksling:

Åge Valbak:

Du voksede så at sige op med ”Sagen” i dens gennembrudsår. De første bind af Livets bog udkom, Kosmos ligeledes, Klint erhvervedes, foredragsvirksomheden ud over landet tog form, nervecentret på Mariendalsvej kom til. Er det for meget at sige, at Gerner Larsson var den, der mere end nogen anden enkeltperson lagde ryg og knofedt til?

Henny Bøgedal:

Han var som et ildspyende bjerg. Han overkom det utrolige, han ville præge det hele, den åndelige som den materielle side af ”Sagen”. Og han evnede begge dele. Hans helbred var skrøbeligt, og alligevel syntes hans kræfter udtømmelige.

Den her sag skulle blive udbredt i hans levetid, det tror jeg var hans mål, og det satte han hele sit brændende engagement ind på.

Nærværende blev han for mig, da jeg selv blev ”vakt” for ”Sagen”. Gerner Larsson var dengang gift med Thora Hammerlund, der - endnu ung - døde ret få år efter ægteskabets opløsning. De to boede også i Vanløse, og I 40’ernes begyndelse startede hun den undervisning i esperanto for interesserede indenfor ”Sagen”, som sætter spor endnu. Jeg var selv en af dem, der dengang sluttede mig til, men må med skam melde, at jeg ikke holdt ved.

Åge Valbak:

'Det er ingen hemmelighed, at Gerner Larsson, tid efter anden kom til at træde nogen over tærerne.

Henny Bøgedal:

Åh ja. En af dem, der sivede ud på den konto, var civilingeniør Mogens Munch. Han blev omkring 1940 ansat som sekretær og Gerner Larssons nærmeste medarbejder. De 2 havde lært hinanden at kende som drenge og unge indenfor spejderbevægelsen.

Mogens Munch havde kapacitet til at gå ind på alle områder. I administrationen, ved praktisk arbejde på Klint, som skribent, som studieleder og som foredragsholder rundt i landet. "Sagen" mistede efter mit skøn en af dens mest værdifulde medarbejdere nogensinde, da han trak sig ud af arbejdet. Mogens Munch hører med, hvis eller når historien om bevægelsens første år skal skrives.

Åge Valbak:

Det er jo såre almindeligt, at mennesker, der har stået i forgrunden lige fra den første spæde begyndelse, får det svært med at delegere arbejde og ansvar, når virksomheden vokser, og man bliver flere om arbejdet. Problemet er, om man formår at skifte en arbejdsstil ud, som er kommet til at sidde i rygmarven.

Men må jeg da spørge: Var Martinus' tid med at skrive ikke så fuldt optaget, at han følte det nødvendigt at lade Gerner Larsson have lang snor?

Henny Bøgedal:

Jo, bestemt. Jeg var en af dem, der i foråret 1946 tog orlov fra mit arbejde for at være med i ræset for at få Klintsøgård gjort klar til sæsonens begyndelse. Gården var lige overtaget, og om jeg husker ret, så skulle 70 værelser rigges til i løbet af meget kort tid. Vi puklede, så sveden sprøjtede. Gerner Larsson ledede slaget og satte tempoet. Aldrig har han vist sat mere ind på en enkelt sag end netop denne. Projektet skulle lykkes, det projekt som han – dristig - var arkitekten bag. Så dristig, at "Sagen" var nær ved at miste sit vejr –økonomisk set.

Jo, snoren var lang. Og i dette projekt, til trods

for, at Martinus må have haft en forudelse om, hvor galt det kunne gå. En advarselsklokke lød for ham allerede et årstid før købet, i foråret 1945. Tyskerne havde i krigens sidste måneder fået øje på feriekolonien, havde beslaglagt nogle af husene og udspændt pigtråd på området.

Nu var vi kommet til ende med krigen, og Martinus rejste derop for at se på sagerne. Jeg var med, og som så ofte før spadserede vi en tur gennem området.

Vi nærmede os Klintsøgård. Ingen var i tvivl om, at ejeren, det store pølsefirma brdr. Houlberg, ville få økonomiske skrammer som følge af det forestående retsopgør.

- De, der kommer til at eje Klintsøgård, kommer ikke godt fra det, kommenterede Martinus.

Jo, Gerner Larsson havde en stærk position dengang.

Åge Valbak:

Sjovt nok, at du bruger udtrykket "stærk", for Gerner Larsson kredser i sine korrespondancer på det tidspunkt en del om begrebet "en stærk mand". Han havde ofte tænkt, siger han, at der måtte en stærk mand til at håndtere et sådant foretagende. Man kan måske tillade sig at gætte på, at han selv krøb i det tøj, for den rolle var jo så absolut ikke noget for Martinus.

Men Martinus må vel have set problemet?

Henny Bøgedal:

Det kan jeg svare bestemt ja til. Gerner Larsson kom nemlig også til at træde mig for nær - jeg siger det uden bebrejdelse - og det blev Martinus klar over.

Han opsøgte mig og bebrejdede - ja, hvem tror du - sig selv det passerede. Han sagde ligeud, at han følte sig skyldig i den skade, den af ham valgte medarbejder forvoldte. Martinus bad mig simpelthen om tilgivelse. Hvad gir du! Jeg, Henny, i rollen som den, det tilkom at tilsige Martinus syndernes forladelse!

Den situation kunne jeg ikke klare.

I dette udsnit af et større interview ser vi tydelig hvordan andre, der arbejdede i Sagens tjeneste så på Gerner Larsson. Også de ser hans store indsats, men

der skinner også noget magtmenneske igennem. Dette er vel heller ikke overraskende, idet det vel ikke er muligt at styre en sådan mangesidig praktisk aktivitet uden, i det mindste til en lille grad, at bruge magtfølelsen som spore for at tilvejebringe den nødvendige energi.

Vi ser også noget andet meget vigtigt som man har kunnet ane i andre sammenhænge, og som jeg også har antydet. Martinus var sikkert klar over hvordan Gerner Larsson var, men tilgav ham ud fra den opfattelse at intet menneske kan andet og mere end det, det er udviklet til. Derfor gik Martinus ikke ind og forlangte noget mere ædelt af Gerner Larsson end det hans udvikling svarede til, selv om det Gerner Larsson gjorde, somme tider kom Martinus til skade. Vi ser også her noget meget vigtigt om Martinus som menneske. Han føler et ubetinget ansvar for hvad hans medarbejdere gør, selv om han ikke har mulighed for at gøre noget ved det. Dette kommer klart til syne i den episode som Henny Bøgedal omtaler. Jeg er fuldt bekendt med hvad denne sag drejede sig om, men det falder ikke inden for denne bogs rammer.

16.6 Sammenfattende bemærkninger.

Vi må nok konstatere, at Erik Gerner Larsson var et menneske på godt og ondt som de fleste andre mennesker, men på grund af hans store følelsesenergi og relativt mindre intelligensenergi kom hans udfoldelsesmønster til at bølge noget kraftigere op og ned end gennemsnitsmenneskets, forstærket af den stilling som Gerner Larsson indtog hos Martinus og i Sagens tjeneste.

Til slut skal det dog påpeges, at Gerner Larsson ydede en utrolig stor indsats i sagens tjeneste, en indsats så stor at der nok var mange der ikke ville kunne magte den. Det er min opfattelse at det guddommelige må have valgt den rigtige mand på godt og ondt til denne opgave, ingen almindelige mennesker er jo fuldkomne, og jalousi og magttrang er jo ikke sjældne fænomener.

16.1 - 1965. Martinus og Erik Gerner Larsson i Villa Rosenberg. - hb

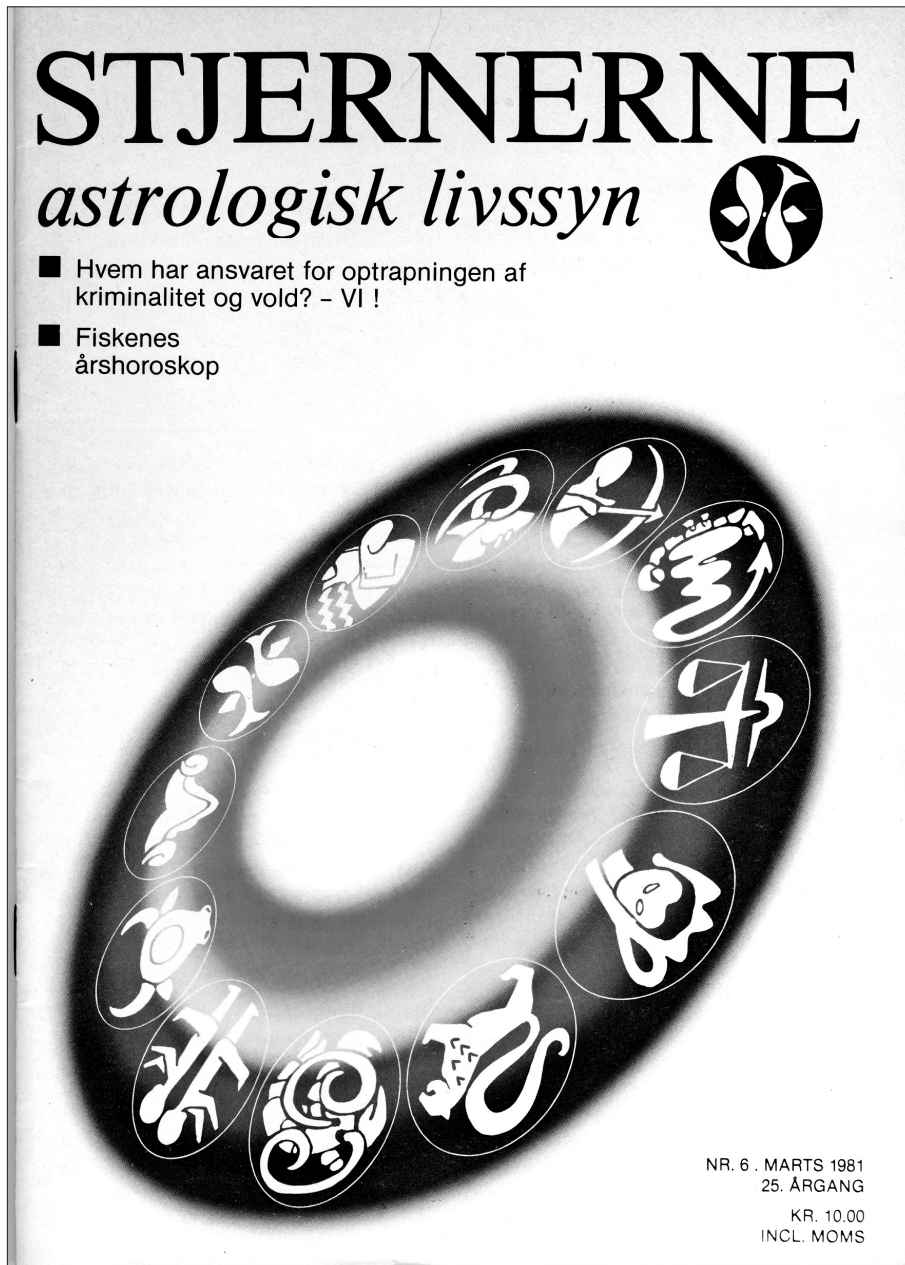
16.2 - 1963. Erik Gerner Larsson taler med Doris Worchester der var esperantolærer hos Oomoto-organisationen i Japan. - tb

16.3 - 1939. Erik Gerner Larsson kalder med klokken til foredrag i den første foredragssal i feriekolonien. - tb

16.4 - 1970. Martinus sammen med Birthe Gerner Larsson, Erik Gerner Larsson og deres datter Pia. i Villa Rosenberg - hb

16.5 - Tidsskriftet "Stjernerne astrologisk livssyn" hvori Derek Seagrief skrev en artikelserie med titlen "Martinus Et studie i Kosmisk Bevidsthed". - e